

MLADI I DOMOVINSKI RAT

O Domovinskom ratu učenici naše škole uče na najprimjereniji način - pišući o njemu. Već sedmu godinu učenici sedmih i osmih razreda aktivno sudjeluju u projektu Mladi i Domovinski rat koji u suradnji s našom školom i osnovnom školom Lipik provodi Udruga hrvatske policije i branitelja Pakraca i Lipika.

Ovim projektom učenici su potaknuti na promišljanje o ratu koji je za njih bio nekada davno, ali za njihove roditelje bio je dio njihove mladosti. Sakupljajući sjećanja i priče svojih roditelja, baka i djedova naši učenici kroz pisane uratke pričaju svoje priče, svoje doživljaje, emocije i razmišljanja o Domovinskom ratu. U tome je iznimna vrijednost ovog projekta. Devedeset i šest učeničkih priča, veoma dirljivih, jednako vrijednih, jer svaka je ispričana jezikom današnjih osnovnoškolaca. Najvrjednija zajednička poruka svih njih je da se vrijednosti Domovinskog rata i hrabrih ratnika nikada ne zaborave. Poticajne su riječi Lucije koja kaže: “ Zato, svaki put kada se probudiš reci im hvala jer da nije bilo njih ne bi bilo ni tebe, ne bi ni ovaj dan bio tako lijep, sunce ne bi ovako sjalo, a ovo ne bi bila tvoja domovina.“

Ovogodišnja tema natječaja bila je Ratnici svjetla i zaista je bilo veoma teško izabrati između 96 šifriranih radova one najuspješnije. Svi su uspješni i sve pohvaljujemo.

Prosudbeno povjerenstvo u kojem su sudjelovali Anamarija Blažević, Miroslav Mizera, Božica Mandić, Marija Klapka i Sanja Delač odabralo je tri rada koja su nagrađena. Nagrađeni su radovi Kristine Zednik, Sare Bartoluci i Lucije Huška te su učenice svoje nagrade primile na Večeri domoljubne pjesme, proze i poezije u Hrvatskom domu dr. Franjo Tuđman.

Ponosni smo na sve naše učenike i njihovo znanje i odnos prema Domovinskom ratu.

Uživajte u radovima naših učenica.

Ratnici svjetla

U ono doba tame postajale iskrice, malene i jedva vidljive, ali itekako primjetne. Željele su tami donijeti svjetlost, no ona ih je neumorno odbijala. Svakim su danom iskrice svijetlile jače, nastojeći tako uvjeriti tamu da ne čini dobro, ali ona je ostala tvrdoglava. Iskrice prerastale u plamičak , a zatim u vatru. Sjala je neumornom svjetlošću. Iako su mnoge iskrice otputovale prema nebu, ona je i dalje jednako snažno prkosila tami.

Srce im je tuklo u grudima i krv šumila u ušima. Čuli su samo svoj umorni dah i šapat lišća u povjetarcu. Tišina je imala tako neugodan zvuk. Otjerala ju je tutnjava koja je šibala kroz zrak. Grmjelo je i bučalo, plašeći sve, no oni su ostali zatomićući strah. Ratnici svjetla. Iskri im je u očima, a srce gorilo samo za jedno - za domovinu. Prkosili su tami i svojom svjetlošću donosili nadu drugima. Osvjetljavali su im putove te ih vodili prema vjeri da ipak postoji bolje sutra, da ipak postoji svjetlo. Toplinom u svojim grudima, ugrijali su njihova ojađena srca. Tada su i uplašeni shvatili da, iako je ratnika malo, oni mogu osvjetliti ovaj bezdan. Bili su sićušni, za tamu bezazleni, a opet, nije ih mogla nadvladati. Niti jedan mrak, koliko god on gust i mračan bio, ne može zaustaviti svjetlo. Ono će se uvijek nazirati i uvijek sjati, bez obzira na jačinu. Ratnici svjetla za ratnike tame uistinu jesu bili maleni , ali ono što ih je činilo većima je upravo njihova upornost, dobra namjera, neopisiva hrabrost i, nadasve, zajedništvo. Od iskrice postali su vatra, blještava i snažna, neugasiva vatra ljubavi i odanosti. Zasljepila je tamu i nadvladala ju. Mrak je postao prošlost, ali nezaboravljena, jer unatoč svjetlu, ipak je uspio ostaviti rane i bol u srcima.

Mnogi su plamičci nestali u tim crnim noćima. Duh tame odvuкао ih je s ovog svijeta, ali nije znao da ih odvodi u zvijezde koje će treperiti svake večeri i tjerati mrak. Ratnici svjetla još su uvijek s nama, žive u našim u našim srcima, a sjećanja na njih nikad neće pasti u zaborav jer hodamo po slobodnom tlu kojeg su oni obranili.

Vjerujem da ćemo ih jednog dana susresti u mjestu Vječnog svjetla, pogledati ih u oči te s osmijehom na usnama reći riječi koje su zaslužili čuti jer su nam donijeli svjetlost.

Vječna im hvala!

Kristina Zednik

Ratnici svjetla

Domovinski rat. Stariji o njemu ne vole pričati, a ako ih i potaknemo, onda su im rečenice kratke, na licima se javi grč, u glasu drhtaj, a u očima strah. Mi mladi imamo pravo na svoju sadašnjost i budućnosti, ali imamo pravo i naučiti o prošlosti. Ne možemo okrenuti glavu od ruševina iz kojih viri samoniklo drveće jer se u njima krije tajna ružne '91. godine.

Ponosna sam danas na branitelje, koji su obranili našu slobodu i nisu dopustili da naš grad nestane. Ponosna sam na sumještane, susjede i roditelje, koji su obnovili zgarišta i sagradili tople domove. Lijepo je živjeti i udisati slobodu: u obitelji zadovoljstvo, u školi radost dječjih glasova, na ulicama osmijesi poznatih. Ali, često kada u toplini kreveta tonem u san, ušuljaju mi se u misli momci u maskirnim odijelima. Mnogi od njih sigurno su preskočili godine svoga djetinjstva, odrekli se mladenačkih uživanja, a osjećaj ljubavi koji je u njima trebao bujati, zamijenio je osjećaj straha kojeg su izazivale zaglušujuće granate. Njihov je krevet bio blatnjav rov. I dok su granate prštale i sijale smrt svuda oko njih, uvjereni sam, oni su još žešće odgovarali jer im je u srcu treperila sloboda, a pod čizmama prštalo blato rođene grude. Mnogi su izgubili živote, mnogi ostali bez dijela tijela, mnogi još i danas nisu izliječili ranjenu dušu...

Čini mi se kao da čujem njihove glasove koje ječe i rasipaju se negdje u daljini.

Hvala im!

Da, domoljublje se očituje u djelima, ne u riječima.

Sara Bartoluci

Ratnici svjetla

Razmišljam o ratu, razmišljam kako je bilo braniteljima. Da bih uopće mogla pisati o njima, moram se staviti u njihovu ulogu. To je teško. Poslijeratno sam dijete i ne mogu to zamisliti. Kako je bilo toga jutro kada je počeo rat? Mirno spavate, a odjednom začujete pucnjeve; zbunjeni ste i ne znate što se događa. Dolazi vijest da je počeo rat, a vi se pitate: "Što sad?!"

Mnogi su otišli, nisu razmišljali o tome tko će braniti njihov dom, dok su ostali, bez oružja, bez ičega, samo s hrabrim srcem skočili u pomoć svojoj domovini. Idem potražiti odgovore od nekoga tko je prošao rat. Pitam za rat, a roditeljima se promijeni izraz na licu. U trenu se smiješak pretvori u tužan i zamagljen izraz sa suzom u oku. Drhtavim glasom mi govore: "Tada se nije mislilo puno na svoj život. Išlo se sa srcem za Pakrac, za obitelj, za prijatelje, za domovinu." Pomalo shvaćam, ljudsko je srce kao zgrada, već se izvana vidi da je puna rupa, no tek kad uđeš u nju vidiš kolika je prava šteta. Previše rupa ima u srcima tih ljudi. Počinjem se pitati tko su i kakvi su to ljudi. Tko su ratnici svjetla? Ti su ljudi najveći heroji, to je svaka žena koja je pomagala u bolnici, to je svaki čovjek koji se zainatio i rekao: "Ovo je moja domovina! Ne dam ju tako lako!" I nije im bilo lako. Nije lako stati pred protivnika bez oružja. Svatko bi se trebao zapitati kako su uspjeli preživjeti. Preživjeli su molitvom, ljubavlju i nadom; to su najveća oružja, tajna oružja ratnika svjetla, i takvo je oružje neuništivo. U misao mi dolaze i ratnici svjetla koji nisu više s nama. Ne smijemo ih zaboraviti. Oni su poginuli za nas, za našu domovinu, oni su anđeli čuvari koji su dali ono najvrednije što čovjek može dati, a sve kako bismo mi danas ponosno i slobodno koračali našim gradom, domovinom. Zaslužili su mnogo više nego što im mi dajemo. Prošli su toliko patnje i boli zbog domovine. S krunicom oko vrata i s nadom u srcu da ne pate uzalud, borili su se za budućnost, za bolje sutra, za mir i ljubav. Svaki čovjek koji je pomogao u stvaranju i obrani domovine, svaki koji je pustio suzu, poljubio zastavu i pod njom se prekrižio u ime domovine - ratnik je svjetla. Ti su ljudi ratnici, heroji, a njihova nada, ljubav i vjera su svjetlo. Svjetlo koje dolazi sa svakim novim danom. Zato, svaki put kada se probudiš reci im hvala jer da nije bilo njih ne bi bilo ni tebe, ne bi ni ovaj dan bio tako lijep, sunce ne bi ovako sjalo, a ovo ne bi bila tvoja domovina.

Lucija Huška